

Fel a Nun csúcsára – Indián keresztül

Magyar Nun Expedíció 2015

Idén augusztusban lehetőségem volt részt venni egy saját szervezésű magyar hegymászó expedícióban, amelynek a „Hungarian Mt Nun Expedition 2015” nevet adtuk. A cél az észak Indiában található 7135 m magas Nun csúcs első magyar megmászása volt. A Nun a Himalájában, Dzsammu és Kasmír tartományban található, közel a pakisztáni határhoz. A csapat tagjai: dr. Ágoston Viktor, Csíkos József, Dobó Barna, Gránicz János, Maku László, Markos Huba, dr. Szász László, Vörös László.

A szervezés több mint fél évet vett igénybe, amelynek során engedélyeket kellett beszerezni a mászással, utazással kapcsolatban. Mivel önköltséges expedícióként szerveztük az utat, minden tag próbálkozott támogatók keresésével, kisebb-nagyobb sikerrel. Miután az engedélyeket megszereztük az Indiai Hegymászó Szövetségtől és lefixáltuk a mászási időpontot (augusztus 10-25), megvehettük a repülőjegyeket is Delhibe oda-vissza. Így kialakult az utazás kerete: indulás július 29-én, hazaút szeptember 1-én. A terv az volt, hogy a hegyhez való utazás előtt először Leh-be repülünk (Ladakh tartomány központja). Innen utazunk szárazföldön a 300 km-re lévő Tangolba, ahonnan indul a Nun mászás.

Itthon megtörtént a „rövid” féléves felkészülés. Majd a hiányzó felszerelések és a vízum beszerzése után, már alig vártuk az indulás időpontját. Itthonról végül csak Leh-ig tudtuk megszervezni csomagjainkkal együtt (fejenként 50 kg) az utazást, a további utat és megélhetést helyben kellett intézni, ami nem kis izgalmat jelentett számomra már indulás előtt.

Delhibe Isztambulon keresztül érkeztünk, amikor klimatizált repülőtérrel kiléptünk, rögtön mellbe vágott a párás meleg, éppen monszun időszak volt. Délután kettőre volt időpontunk a Hegymászó Szövetségnél, ahol megismertük az összekötő tisztünket. Ő egy indiai hegymászó, aki kötelezően végig velünk utazott az utunk során. Alkalmam volt bepillantani Delhi 10 milliós létszámú életébe, a zaj, a zsúfoltság, a kosz és a bűz városába. Az éjszakát a reptéren töltöttük, hajnalban pedig a helyi járattal repültünk Leh-be a gyönyörű Himalája felett. Kis időre megpillanthattuk csúcsunkat is.

Leh kétszázézeres város, Ladakh központja, 3500 m magasan fekszik. Dél-Tibetként szerepelt a történelem során, a buddhizmus központja. Sok turista látogatja. Kilépve az utcára már érezhető a magasság, az oxigén hiánya. Itt már elkezdődött az akklimatizáció, a hozzászokás a magassághoz, ami egy fontos folyamat volt számunkra a Nun mászásához. Miután bevitettük magunkat „taxikkal” a város központjába, szállást kerestünk (az ár a költségvetés miatt végig fontos tényező maradt). Egy nap bevásárlás és fuvar szervezése után, a következő nap már indultunk is a közelben lévő Stok faluba, innen tovább a Stok Kangri (6123 m) csúcs irányába.

Célunk az volt, hogy a 6 napos túra során minél magasabbra jussunk és fent legyünk a hegyen minél magasabban, minél több ideig. Sátrat és ennivalót vittünk magunkkal. Fent aludtunk három éjszakát 4200 m-en, 2 éjszakát 5000 m-en és feljutottunk a Stok Kangri csúcsára is. Ez az akklimatizációs túra fontos volt, hogy szervezetünk megkapja a jelt az oxigénhiányos környezetben és letermelje a plusz vörösvérsejteket, amire szükségünk volt a Nun mászásához. Visszaérkezve Leh-be még megvettük a szükséges élelmiszereket, kellékeket és a fuvart

megszervezve augusztus 8-án reggel indulhattunk Tangol irányába. A taxisnak nem volt engedélye végig az útra, így Kargilban egy másik kisbuszra kellett váltani.

Kargil is egy kisváros, ez helyezkedik el legközelebb a jelenlegi pakisztáni határhoz. Iszlám település, az idegeneket nem nagyon kedvelik. Itt be kellett jelentkeznünk hivatalosan is a rendőrségen. Ezen a területen erősen képviselteti magát az indiai hadsereg, gyakran haladtunk át katonai ellenőrző pontokon. Kasmír még jelenleg is kényes terület politikai és vallási szempontból. Szerencsére gyorsan találtunk másik fuvar, délután már a hegyünkhöz vezető Suru völgyben haladtunk. Itt pillanthattuk meg először a Nun-t fenséges valóságában. Gyönyörűen kiemelkedik a 4000-5000 m-es hegyek közül hófödte tetejével. Estére pedig Tangolba érkeztünk, utazásunk végpontjához. Könnyen megtaláljuk a hegymászóknak fenntartott épületet. Érkezésünk után nem sokkal 2 szirdar (teherhordók ügyintézője) is meglátogatott minket, felmérték az igényeinket. A szokásos alkudozások után megegyeztünk velük, szakácsot is tudtak biztosítani, amire az összekötő tisztünk ellátására volt szükségünk.

Hajnalban elindultak csomagjaink a teherhordók hátán, mi egy kisebb hátzissal (max. 15 kg) mentünk utánuk az ösvényen. Gyönyörű virágos legelőkön haladtunk felfele, tele havasi gyopárral és még sok színes társával. A Stok Kangri kopár, puszta völgyei-hegyei után felüldülés ez a völgy a dús növényzettel, színeivel. Öt óra alatt elértük alaptáborunkat 4600 m-en, ami egy gleccser melletti oldal morénán fekszik. Kényelmes sátorhelyek vannak, mi is aprólékosan berendeztük nagyobbik sátrunkat, amit akár 15 napon keresztül használnunk kell a körülményektől függően. Szerencsére az időjárásra nem lehetett panaszunk, a délutáni pihenés és feltöltődés után reggel már kezdhettük is a mászást.

A korábbi akklimatizációs túra segítségével teljesen jól éreztük magunkat. Jó étvágyunk volt és aludtunk is rendesen. A terv még nem a csúcsra jutás volt, hanem a hegy feltérképezése és bizonyos felszerelések (könnyű sátor, élelmiszer) felvitele a felsőbb táborba. 300 m köves-törmeléken terep után jött 400 m függő gleccser (40-50 fok), itt már két jégcsákánnyal és hágóvasban haladtunk. Ezután enyhült a terep és kijutottunk egy 4 km hosszú, szinte vízszintes havas platóra, ahonnan ismét rálátásunk nyílt a Nunra (Tangoltól idáig nem láttuk). Itt, 5500 m magasan alakítottuk ki az 1-es tábort, ahol két éjszakát töltöttünk el. Csomag nélkül pedig megkerestük a felmeneteli utat a kettes táborba (6100m). Ez volt a hegymászás legtechnikásabb része, 40-50 fokos havas, sziklás területek váltakoztak. Ezután leereszkedtünk az alaptáborba, két nap regenerálódás, feltöltődés után már a csúcs mászását terveztük.

Az időjárás továbbra is kitartott. Négyen indultunk el a csúcs mászás reményében. Első nap az 1-es táborig mentünk, a következő nap pedig nem álltunk meg a 2-es táborban, hanem tovább mentünk a 3-as táborig (6400 m). A kis sátrainkat magunkkal vittük, így mi magunk dönthettük el hol táborozzunk. 6000 m felett már nem igen volt étvágyunk, az evést, ivást (vizet hóból olvasztottunk) erőltetni kellett. Gyönyörű naplemente után aludni tértünk, viszonylag jól aludtunk. Reggel virradatkor keltünk, 6-kor indultunk a csúcstámadásra. Sátrainkat a táborhelyen hagytuk, benne a csúcsmászáshoz felesleges cuccainkkal. Szép időben kezdtük a mászást, majd egyre jobban befelhősödött. Végig havas terepen haladtunk, 40-50 fokos firmes (kemény hó) terület. Jó ütemben haladtunk, végül 7 óra mászás után augusztus 16-án felértünk a csúcsra. Sikerült! A hosszú felkészülés meghozta gyümölcsét, ehhez viszont a jó körülmények is kellettek. Itt már nem volt kilátás, 40-50 km/h szél fújdogált. Néha mikor kitisztult kis időre, akkor a felhők felett voltunk. Extrém hideg nem volt. Fél órát tölthettünk a csúcson, a kötelező fotók elkészültéig, és már igyekeztünk is lefele, mert a csúcsraérés még nem siker, csak az alaptáborba való visszaérkezésnél lehet ünnepelni

a hegyet. A csúcs után a kifáradt hegymászó könnyebben követhet el hibát, ezért ez a legveszélyesebb időszak. Három óra alatt visszaértünk a 3-as táborba. Túl fáradtak voltunk ahhoz, hogy tovább ereszkedjünk, így még egy éjszakát töltöttünk itt. Reggel összeszedtük dolgainkat, és még mindig fáradtan folytattuk az ereszkedést. Az alaptáborig meg sem álltunk. Itt már jöhetett a megérdemelt ünneplés.

Augusztus 18-án összehajtottunk az alaptáborban és levonultunk a hegyről. Az expedíció sikerrel zárult. Nyolcból négyen feljutottunk a csúcsra és mindannyian egészségesen lejtünk a hegyről.

Egy egynapos kirándulást szervezünk még felfele a Suru völgyben a Rangdoom Gompa-hoz (buddhista kolostor), ezalatt a csomagjaink is megérkeztek Tangolba. Majd hazafelé kisbusszal Kargilon át Srinagarba vettük az irányt. Srinagar több mint 1 millió lakosú város, Kasmír fővárosa, iszlám vallásúak lakják. A csodálatos Dal-tó partján laktunk hajó-házban. Srinagarból 24 órás buszozással jutottunk vissza Delhibe, ahol érzékeny búcsút vettünk az összekötő tisztünktől, miután jelentést tett az expedícióról. Hivatalosan is véget ért az expedíció. Volt még egy hetünk, amit többfelé szakadva töltöttünk el kényszer kirándulva. Egy társammal együtt az Agra, Jaipur, Puskar településeket jártuk be turistaként, majd egy hét elteltével végre szerencsésen hazaérkeztünk.

Dr. Szász László